Ти, що був бійцем і сурмачем
Люду чистосердого свойого,
Рушив, опромінений плачем,
У далеку, у нічну дорогу.

Знаю, що немає вороття
З того шляху, благородний Янко,
Що не стрів на покоті життя
Ти нового, ярого світанку,

Знаю все, поете, і журюсь,
Як журився ти крізь гнів великий,
Що твою зелену Білорусь
Залили криваво-чорні ріки.

Але й інше знаю я: дуду,
Що ти хлопцем вирізав у гаї,
Я в твою могилу покладу,—
Хай калина з неї виростає.

Інший хлопець прийде молодий,
Щоб сопілку вирізать з калини,
Заспіває знов вона про бій
За веселі предківські долини,

Знов Ореса-річка зашумить,
Знову заквітчається Олеся,
І в незгасній радості в ту мить
Ти з Тарасом, Янко, обіймешся.

1942